

Arrest

nr. 69 903 van 14 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 oktober 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 juli 2011.

1.3. Op 3 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Boukadir. U zou sinds 2001 in het zwart gewerkt hebben om uw familie te kunnen onderhouden. U zou in 2006 - 2007 tevergeefs getracht hebben om een visum voor Frankrijk te vergaren. U zou eigenlijk naar België hebben willen komen omdat u, op het moment dat Algerije (1993) geteisterd werd door het terrorisme, vernam dat veel mensen naar België kwamen om er asiel aan te vragen. Sinds 2004 zou u door politie in burger in het oog zijn gehouden omwille van uw moskeebezoeken. De terroristen zouden in de moskee de "djihaad" prediken, hetgeen u radicaal afwees. Naderhand zouden ze u achtervolgd hebben en aan uw trui getrokken hebben met de vraag hen te vervoegen. De politie en de terroristen zouden u in het oog gehouden en achtervolgd hebben tot aan uw vertrek uit Algerije. Op 13 december 2009 zou u uw land legaal, met eigen paspoort en visum voor Turkije, verlaten hebben. Na één week verblijf in Turkije zou u illegaal zijn doorgereisd naar Griekenland. U zou uw paspoort onderweg hebben verloren. Eind januari 2010 zou u illegaal naar Macedonië zijn gereisd om zo via Servië en Hongarije uiteindelijk in Oostenrijk te belanden en daar op 14 februari 2010 te worden aangehouden. U zou er geen asiel hebben aangevraagd omdat u dit enkel wil doen in België. Eind maart 2010 zou u zijn vrijgelaten waarna u naar Griekenland zou zijn teruggekeerd. U zou daar gewerkt hebben om een paspoort te kunnen aanschaffen. In oktober 2010 zou u Griekenland per vliegtuig verlaten hebben. Op 27 oktober 2010 heeft u hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Zo hebt u uw vrees voor vervolging door de terroristen niet aannemelijk gemaakt. U beweert van 2004 tot 2009 door "terroristen" in en buiten de moskee te zijn aangesproken en lastiggevallen naar aanleiding van de prediking van de "djihaad" en de vraag hen in de bergen te vervoegen. Ze zouden u achtervolgd hebben, 'later aan uw trui hebben getrokken' en u gevraagd hebben hen te vervoegen. Het is echter zeer bevreemdend dat bepaalde individuen u gedurende een tijdspanne van vijf jaar zouden lastigvallen met de vraag hen te vervoegen maar u aan de andere kant wel gewoon verder in Boukadir kon leven en werken (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 9-11). Mochten ze er effectief op gebeten zijn dat u zich bij hen zou aansluiten kan er van worden uitgegaan dat ze in de loop der jaren daadwerkelijk demarches zouden hebben ondernomen om dit doel te bereiken en het er niet bij zouden hebben gelaten u 'te volgen en aan uw trui te trekken'. Uw gebrek aan vrees voor vervolging blijkt ook uit het feit dat u, ondanks het feit dat u zich sinds 2004 geveiseerd voelde door deze terroristen, u nog tot december 2009 gewacht hebt met uw afreis. U stelt dat u eerder de middelen niet had om Algerije legaal te verlaten en u wilde wachten tot uw vader aan de beter hand was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u al in 2006-2007 had getracht een visum te vergaren voor Frankrijk om zo het land legaal te verlaten wat er toch op wijst dat u meende toen al in staat te zijn geweest het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 3). Hoe dan ook, mocht er enig geloof aan de door u beweerde vrees ten overstaan van deze terroristen kunnen worden gehecht, kan er van worden uitgegaan dat u geen vijf jaar zou wachten alvorens het land te verlaten.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging ten opzichte van uw autoriteiten. U beweert dat u sinds 2004 tot aan uw vertrek uit Algerije door de politie in het oog werd gehouden overal waar u kwam, namelijk bij het verlaten van het café, van de moskee, op weg naar huis en dit op gelijk welk moment van de dag en dit omwille van uw moskeebezoeken en het gevaar dat u contacten zou leggen met "terroristen" (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). U hebt in uw Vragenlijst, die samen met u ingevuld werd ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, geen enkele allusie gemaakt op het feit dat u door uw autoriteiten continu in het oog werd gehouden en achtervolgd uit vrees dat u zich zou aansluiten bij terroristen. Meer nog, toen er u expliciet gevraagd werd of u naast de door u aangehaalde problemen ooit problemen gehad hebt met uw autoriteiten antwoordde u resoluut 'neen' en had u verder niets toe te voegen (zie Verklaring dd. 27/01/2011, vraag 3 punt 8 a), p. 2). Geconfronteerd met deze lacune stelt u dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 'zo geen vragen stelde' als tijdens het gehoor op het CGVS en de tolk van de DVZ daarenboven Klassiek Arabisch sprak en u dit niet kan spreken (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit argument is niet afdoende aangezien in het begin van het gehoor op het CGVS u duidelijk gevraagd werd of u opmerkingen had met betrekking tot het verloop van het gehoor bij de DVZ waarop u antwoordde geen problemen te hebben gekend, er werden vragen gesteld en u antwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 1). Gewezen op uw eigen opmerkingen haalt u aan dat u bepaalde zaken niet aan de tolk kon zeggen omdat hij een tijdje moest nadenken en de tolk u vroeg alles te noteren waarna hij alles voorlas (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze vergoelijking biedt opnieuw geen afdoende verschoning voor het niet eerder aanhalen van

dit cruciaal element binnen uw asielrelaas temeer u uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben gekend met uw autoriteiten. Het ongeloofwaardige karakter van uw vrees voor vervolging ten opzichte van uw autoriteiten blijkt verder uit het feit dat u zelf verklaart uw land legaal te hebben verlaten en u nergens melding maakt van het feit hierbij problemen te hebben ondervonden (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Voorts kunt u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. U beweert uw eigen paspoort in Turkije, net vóór uw reis per boot naar Griekenland, te hebben verloren (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 12). Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas rijst de vraag of u de Belgische autoriteiten uw ware reisweg tracht te verhullen door het niet neerleggen van uw paspoort. U kunt ook niets neerleggen ter staving van uw zogezegde vlucht van Griekenland naar België in oktober 2010 en het gebruik van een vals paspoort aangezien u dit zou hebben weggegooid na aankomst in België (zie Verklaring dd. 27/01/2011, punt 34 reisroute + gehoorverslag CGVS, p. 6). Voor asielzoekers geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u bent aangekomen. Verder dient nog te worden aangestipt dat u op 14 februari 2010 in Oostenrijk werd aangehouden en opgesloten in een centrum voor illegalen maar dat u er nooit asiel hebt aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 5). In het 'Overnameverzoek' verklaarde u dat u in Oostenrijk niet wilde blijven omdat u niet van het land houdt, noch van de taal en u daarom zelf besloot het land te verlaten (zie Overnameverzoek dd. 27/01/2011 punt 26 'andere nuttige informatie'). Op de zetel van het CGVS beweert u dat u enkel in België asiel wilt indienen omdat dit de hoofdstad van Europa is waar de wetten worden gemaakt en de rechten worden gerespecteerd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door u beweerde vrees kan er toch van uitgegaan worden dat u bij aankomst in een Europees land als Oostenrijk quasi onmiddellijk asiel aanvraagt temeer u wel degelijk al in Algerije op de hoogte was van het bestaan van de asielprocedure (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw houding, namelijk het niet indienen van een asielaanvraag louter omdat u niet houdt van Oostenrijk, noch van de taal, stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen ten overstaan van de DVZ dat u naar Europa bent gekomen om hier te komen werken zodat u geld kan opsturen naar uw zieke vader in Algerije. U vond er immers geen werk en stelde uitdrukkelijk omwille van economische redenen naar België te zijn gekomen (zie Vragenlijst dd. 27/01/2011, vraag 3, punt 5 en punt 8 c), p.2). Dit door u aangehaalde motief ressorteert niet onder de Conventie van Genève. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Het door u neergelegde document, namelijk uw rijbewijs, biedt enkel een aanwijzing van uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. De situatie is na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld weer gekalmeerd en de normaliteit is teruggekeerd. Actueel lopen burgers geen specifiek risico.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat ontegensprekelijk blijkt dat hij aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet, zoals gesteld in het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico van vervolging en mishandelingen in Algerije door leden van Al Qaeda en de autoriteiten. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag van 5 juli 2011 en stelt dat daaruit onomstotelijk blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging, onmenselijke en vernederende behandeling door de Algerijnse geheime dienst en terroristische groeperingen, waartegen hij geen bescherming kan inroepen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan *“dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd (is) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. (...)”* en dat in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag staan dat duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens overloopt verzoeker de argumenten van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot stereotype overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en in gebreke is gebleven onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving van de subsidiaire bescherming. Verzoeker vervolgt dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Algerije het risico loopt om onmenselijk of vernederend behandeld te worden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet door de Algerijnse geheime dienst en de terroristische groepering en meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Verzoeker gaat er vooreerst aan voorbij dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. Hieruit volgt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt in zijn “verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring”, de Raad de beslissing slechts kan vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn vrees voor vervolging door de terroristen niet aannemelijk heeft gemaakt vermits het zeer bevreemdend is dat bepaalde individuen hem gedurende een tijdspanne van vijf jaar zouden lastigvallen met de vraag hen te vervoegen maar hij aan de andere kant wel gewoon verder in Boukadir kon leven en werken, ervan kan worden uitgegaan dat deze terroristen, mochten ze er effectief op gebeten zijn dat hij zich bij hen zou aansluiten, in de loop der jaren daadwerkelijk demarches zouden hebben ondernomen om dit doel te bereiken en het er niet bij zouden hebben gelaten hem te volgen en aan zijn trui te trekken en hij ondanks het feit dat hij zich sinds 2004 geviséerd voelde door deze terroristen, nog tot december 2009 gewacht heeft met zijn afreis, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging ten opzichte van zijn autoriteiten daar hij in zijn vragenlijst ingevuld ter voorbereiding van zijn gehoor op het CGVS geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij door zijn autoriteiten continu in het oog werd

gehouden en achtervolgd uit vrees dat hij zich zou aansluiten bij terroristen, hij zelfs resoluut 'neen' antwoordde toen hem expliciet gevraagd werd of hij naast de door hem aangehaalde problemen ooit problemen heeft gehad met de autoriteiten en hij geen afdoende verklaring geeft voor deze lacune, zoals wordt toegelicht, en het ongeloofwaardige karakter van zijn vrees voor vervolging ten opzichte van zijn autoriteiten verder blijkt uit het feit dat hij verklaart zijn land legaal te hebben verlaten en hij nergens melding maakt van het feit hierbij problemen te hebben ondervonden, (iii) hij geen reisbescheiden voorlegt en zijn reisweg niet bewijst, (iv) zijn houding, namelijk het niet indienen van een asielaanvraag in Oostenrijk, waar hij op 14 februari 2010 werd aangehouden en opgesloten in een centrum voor illegalen, louter omdat hij niet houdt van Oostenrijk, noch van de taal, niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten, (v) uit zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij naar Europa is gekomen om hier te komen werken zodat hij geld kan opsturen naar zijn zieke vader in Algerije en hij uitdrukkelijk stelde omwille van economische redenen naar België te zijn gekomen, motief dat niet ressorteert onder de Conventie van Genève en hij gezien bovenstaande vaststellingen evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, (vi) zijn rijbewijs enkel een aanwijzing biedt van zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat en (vii) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen.

2.5.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal zich zou beperkt hebben tot standaardoverwegingen of stereotype overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 augustus 2011 (CG nr. 1021016), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Betreffende zijn vrees voor vervolging door de terroristen, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat *"het zeer bevreesdend dat bepaalde individuen u gedurende een tijdspanne van vijf jaar zouden lastigvallen met de vraag hen te vervoegen maar u aan de andere kant wel gewoon verder in Boukadir kon leven en werken (...) Dat u, ondanks het feit dat u zich sinds 2004 gevisseerd voelde door deze terroristen, u nog tot december 2009 gewacht hebt met uw afreis"*. Verzoeker citeert een passage uit het gehoorverslag en meent dat hij duidelijke informatie heeft gegeven dat de terroristen effectief overgingen tot fysieke aantasting van zijn persoon. Hij verwijst meer bepaald naar zijn verklaring dat ze hem achtervolgden en hem vasthielden aan zijn pull. Dergelijke handelingen kunnen naar het oordeel van de Raad echter bezwaarlijk worden beschouwd als een "fysiek aantasten van zijn persoon", laat staan dat dergelijke daden, zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht, kunnen worden gekwalificeerd als zijnde voldoende zwaarwichtig dat op grond hiervan in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève dient te worden aangenomen.

2.6.2. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van zijn autoriteiten omdat hij in zijn vragenlijst ingevuld ter voorbereiding van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij door zijn autoriteiten continu in het oog werd gehouden en achtervolgd uit vrees dat hij zich zou aansluiten bij terroristen, betoogt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de werkelijkheid in het kader van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar hij door omstandigheden beperkt werd. Hij verduidelijkt dat er communicatieproblemen waren met de tolk die hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter beschikking werd gesteld. Aangezien hij niet geschoold is, verliep de communicatie tussen hen niet zonder problemen met een aanzienlijk misverstand van zijn verklaringen tot gevolg, aldus nog verzoeker.

Met dergelijk verweer gaat verzoeker volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing in dit verband, waar het volgende wordt gesteld *“U hebt in uw Vragenlijst, die samen met u ingevuld werd ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, geen enkele allusie gemaakt op het feit dat u door uw autoriteiten continu in het oog werd gehouden en achtervolgd uit vrees dat u zich zou aansluiten bij terroristen. Meer nog, toen er u expliciet gevraagd werd of u naast de door u aangehaalde problemen ooit problemen gehad hebt met uw autoriteiten antwoordde u resoluut ‘neen’ en had u verder niets toe te voegen (zie Verklaring dd. 27/01/2011, vraag 3 punt 8 a), p. 2). Geconfronteerd met deze lacune stelt u dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ‘zo geen vragen stelde’ als tijdens het gehoor op het CGVS en de tolk van de DVZ daarenboven Klassiek Arabisch sprak en u dit niet kan spreken (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit argument is niet afdoende aangezien in het begin van het gehoor op het CGVS u duidelijk gevraagd werd of u opmerkingen had met betrekking tot het verloop van het gehoor bij de DVZ waarop u antwoordde geen problemen te hebben gekend, er werden vragen gesteld en u antwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 1). Gewezen op uw eigen opmerkingen haalt u aan dat u bepaalde zaken niet aan de tolk kon zeggen omdat hij een tijdje moest nadenken en de tolk u vroeg alles te noteren waarna hij alles voorlas (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze vergoelijking biedt opnieuw geen afdoende verschoning voor het niet eerder aanhalen van dit cruciaal element binnen uw asielrelaas temeer u uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben gekend met uw autoriteiten.”* Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en uit de lezing van de vragenlijst kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat er zich bij het invullen ervan communicatie- of vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, daarenboven werd de vragenlijst hem voorgelezen in het Arabisch en werd het document door verzoeker ondertekend. De Raad leest het volgende in de vragenlijst (p. 2, nr. 8): *“U heeft uw problemen uiteengezet. Hebt u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen gehad met: a) uw autoriteiten? Neen; b) medeburgers? Ja, ik had problemen met mijn burens. Dat is niet de reden waarom ik naar hier kwam; c) problemen van algemene aard? Ik ben hier omwille van economische redenen. Heeft u nog iets toe te voegen? Neen.”*

In zoverre verzoeker nog opmerkt dat *“het verhoor bij het Commissariaat-generaal hem de gelegenheid geeft om zijn asielrelaas volledig weer te geven, wat niet verboden is”*, benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Dat verzoeker heeft nagelaten om ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van zijn voorgehouden vrees voor vervolging vanwege zijn autoriteiten doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt overigens terecht op dat het ongeloofwaardige karakter van verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van zijn autoriteiten verder blijkt uit het feit dat hij verklaart zijn land legaal te hebben verlaten en hij nergens melding maakt van het feit hierbij problemen te hebben ondervonden. Verzoeker voert niet het minste verweer tegen deze overweging zodat dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.6.3. Voorts benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers houding, namelijk het niet indienen van een asielaanvraag in Oostenrijk, waar hij op 14

februari 2010 werd aangehouden en opgesloten in een centrum voor illegalen, louter omdat hij niet houdt van Oostenrijk, noch van de taal, niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn gedrag tracht te vergoelijken door te stellen dat hij, gezien de vervolging in zijn land van herkomst, bescherming zoekt in een land waar zijn rechten en bescherming gegarandeerd zullen worden en hij daarom België “gekozen heeft”, wijst de Raad erop dat een dergelijk argument, mede gelet op bovenstaande overwegingen, niet ernstig is en dan ook bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard, temeer verzoeker nalaat te verduidelijken waarom een Europees land als Oostenrijk zijn “rechten en bescherming” niet zou garanderen.

2.6.4. In de mate verzoeker nog meent dat de afwezigheid van reisbescheiden de gegrondheid of geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet in het gedrang brengt en hij, niettegenstaande de afwezigheid van reisbescheiden, geloofwaardige en eerlijke verklaringen omtrent zijn reis vanuit Algerije heeft afgelegd, gaat hij opnieuw voorbij aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing in dit verband en biedt hij evenmin een plausibele verklaring voor het gebrek aan enig begin van bewijs betreffende zijn reisweg. De Raad benadrukt te dezen dat de gevolgde reisroute, naast de identiteit, een essentieel aspect in de asielprocedure is en dat het gebrek aan ieder begin van bewijs hiervan zonder aannemelijke reden de algemene geloofwaardigheid van het relaas ondermijnt.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen, waarbij niet wordt vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen. Het is op basis van het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

2.6.5. Tegen de pertinente motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij naar Europa is gekomen om hier te komen werken zodat hij geld kan opsturen naar zijn zieke vader in Algerije en hij uitdrukkelijk stelde omwille van economische redenen naar België te zijn gekomen en dit motief niet ressorteert onder de Conventie van Genève, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat ook deze motivering staande blijft en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

Waar verzoeker aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, in casu vervolging en bedreiging door de Algerijnse geheime dienst en de terroristen waarna hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten, herhaalt de Raad dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof kan worden gehecht en wordt voorts benadrukt dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.7. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is, en niet dienstig aangevoerd kan worden dat de toepasselijkheid van de regelgeving van de subsidiaire bescherming niet onderzocht, noch gemotiveerd zou zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen. Verzoeker betwist deze motivering niet, noch toont hij aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS